

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 27. januar 2014, številka 1, letnik III

Intervju s prvo kuharico naše šole

Folkloristi v domu za ostarele

Učenci oddelka z nižjim izobrazbenim standardom na prireditvi Laško združuje dobre želje

Bliža se slovenski kulturni praznik

Prvošolci v deželi Balalaj

Nagrajenki likovne akcije društva invalidov

Evropska vas: Luksemburg

Pošta nekoč in danes

Izjemen uspeh učencev na državnem tekmovanju iz biologije

Medobčinski turnir iz odbojke

Lovec na obisku

Zimska smučarska šola v naravi na Golteh

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 27. januar 2012, številka 1, letnik III

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Tina Kramar, Taja Jančič, Aljaž Grejan, Larisa Knap, Ana Blatnik, Neža Ferlič, Saša Klezin, Nataša Grešak, Eva Kodrin, Sara Sakić, Luka Pavčnik, Tia Božič, Vid Jakopič, Janja Verdel, Matija Zupan, Miha Zupan, Eva Bezgovšek, Gal Jazbinšek, Špela Ojsteršek, Maja Voga, Tija Trupej, Ana Cvibošek, Jan Gosak, Blaž Klinar, Gal Gunzek, Tilen Deželak, Urška Ojsteršek, Nina Ferlič, Zarja Nemec, Alina Brižič, Neja Lapornik, Doroteja Berložnik, Eva Ferlič, Špela Štor, Manica Slapšak, Gracia Voglar

Naslovnica: Danaja Verbovšek

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

PRVA KUCHARICA V NAŠI ŠOLI

Še vedno rada vrti kuhalnico

Vsak človek je zgodba zase. Tako je gospa Anica Cerovšek, prva kuharica naše osnovne šole, leta 1968 začela delati in zdaj pri devetdesetih letih z nama delila razne prigode iz časov, ko so hrano za otroke pridelovali okoliški kmeti in je bila sama »šef za vse«.

Kako ste v tistih časih sami zmogli skrbeti za vso prehrano?

Težko je bilo. Hrana je bila najprej samo namazana. Kruh so pripeljali peki, jaz sem ga nato narezala in namazala. Največkrat sta bili za malico marmelada in pašteta, a bil je tudi sir, pozneje tudi klobase.

Izvedeli sva, da je bila takrat hrana večinoma od krajevnih pridelovalcev. Je bilo to bolje, kot je danes, ko jo pripeljejo od drugod?

Seveda je bilo bolje. Kmetje so nam prinesli zelje, solato, repo. Krompir smo dobili iz kmetijske zadruga. Mrzla malica je bila dve leti, takrat tudi še ni bilo kosila. V tistem času sem bila edina kuharica in sem samo pripravljala kruh z različnimi namazi. Dve leti kasneje so kuhinjo obnovili, pridružile so se mi še druge kuharice in začela se je celotna »kuharija«. Kot zanimivost bi povedala, da je kuhinja še vedno na istem mestu. Nič ni povečana, zdaj je le bolj predeljena in funkcionalna. Najprej sem kuhala na štedilniku na drva, nato so mi pripeljali električni štedilnik, na katerem sem kuhala čaj.

Dočakali ste zavidljivih devetdeset let. Mislite, da je imela pri tem prste vmes tudi prehrana?

Ja, veliko. Hrana je bila zdrava, ni imela različnih dodatkov. Vsak dan je bila sveže skuhana, prišel pa je tudi dan, ko je sploh nisem imela. Meso sem jedla enkrat na teden ali sploh ne.

V službo ste hodili približno ob četrti uri zjutraj, da ste pripravili vse potrebno. Vam je bilo to v breme ali vam je bila služba všeč do tolikšne mere, da vas zgodnja jutranja ura ni motila?

To je bila tako rekoč nuja, delo je bilo dejstvo, ne izbira. Imela sem družino, v kateri nas je bilo pet,

vsi smo bili odvisni od dveh skromnih delavskih plač. Zelo rada sem kuhala, tako kot tudi še danes.

Vsak je v nečem posebej dober. Katere jedi ste pripravljali najraje in katerih so se otroci najbolj razveselili?

Rada sem kuhala vse. Otroci so imeli zelo radi ričet, juho z mletim mesom in rezanci, pljučke s krompirjem. Pljučke smo zmleli, da niso izbirali. Enako je bilo pri goveji juhi. Če še danes vprašate koga, kaj je najraje jedel za malico v šoli, bo zagotovo rekel, da juho s »faširanim« mesom.

Ko pogledate nazaj na življenje, bi se še enkrat odločili za ta poklic?

Da, še enkrat bi se odločila enako, rada sem ga opravljala, enako sem bila rada v bližini otrok.

Ste kdaj pomislili, da bi zamenjali službo?

Ne, nikoli, ker sem si želela tam ostati do pokoja. Nisem želela oditi v kakšen hotel, gostilno. Z otroki sem bila zelo vesela, tudi oni so me imeli radi. Včasih je bil namreč drugačen stik med kuharicami in otroki. Kuharice so tudi šle med otroke, jih pohvalile, ker so vse pojedli, vprašale, kako so. Zdaj pa zaradi različnih zakonov tega ne smejo več. V jedilnici je bilo bolj sproščeno vzdušje, pristnejši stik.

Odobravate sodobne načine kuhanja in sistem iz vrečke v lonec ali še vedno prisegate na tradicionalno kuhanje, torej kuhanje od začetka do konca?

Od začetka do konca, od krompirja do zelja. Ne uporabljam vrečk, izjema je le jušna kocka. Tudi ne uporabljam nobenih dodatkov, pripravljene hrane ... Imam vrt, ki mi ga »preštiha« hči Irena, medtem ko posejem, okopljem in oplejem sama.

Pripravim si tudi ozimnico, in sicer iz surovin, iz katerih lahko.

Se vam je v službi kdaj zgodilo kaj še posebej smešnega? Ali je kakšen dogodek na vas naredil nepozaben vtis?

Bili sta dve šoli, ena je bila tu, kjer je danes matična, in druga tam, kjer je zdaj glasbena šola. V modre večje posode smo pripravili malico. Dobila sem spisek, koliko malic moram nadevati v posode, zato sem tako tudi zložila. Vsak dan sta dva fanta prišla iskat malico in jo po mestu odnesla do druge šole. Vedno sta manjkala dva kosa kruha, saj sta ju sproti pojedla. Prišla sta

nazaj in rekla, da sem dala premalo. Ker nisem imela več kruha, sem tekla domov, stanovala sem namreč v gasilskem domu, in namazala dva kosa kruha, da sta ju odnesla v šolo. A takrat tega nisem vedela.

Poleg tega sem lahko iz ene štruce narezala dvajset kosov, medtem ko je bila druga široka, zato sem iz nje dobila manj kosov kruha. Vsak kos kruha je preštela tudi tista, ki je z menoj delala, zato nisem imela možnosti priti niti do koščka kruha, da bi ga pojedla. Malico sem si morala prinesiti od doma. Čeprav sem vso malico naredila, kruha nisem smela vzeti.

Taja Jančič in Ana Blatnik

Foto: Osebni arhiv Anice Cerovšek

Gospa naju je s širokim nasmehom sprejela pri sebi doma in bilo nama je v čast in veselje poklepetati z njo. Ob tej priložnosti ji tudi v uredništvu Kratkočasnika čestitamo ob življenjskem jubileju in ji želimo še veliko zdravih, srečnih, radosti polnih in aktivnih let.

Na prvi fotografiji, ki je bila posneta 25. junija 1976, stojijo od leve poti desni Antonija Krajnc, Anica Cerovšek, Ida Narat, Milka Prešiček in Vida Ulaga.

Na desni fotografiji so kuharice iz različnih podružničnih šol in vrtca. Fotografija je z nekega izobraževanja v šoli, vendar nam v uredništvu ni uspelo pridobiti podatkov o kuharicah, ki so na njej.

KOMENTAR

Hladnokrven met

Hrana. Si kdo predstavlja življenje brez nje? Ko smo veseli, jemo. Ko smo žalostni, jemo. Pravijo, da se ne zavedamo, kaj imamo, dokler tega ne izgubimo. Resnično. Se kdo sploh kdaj zamisli, kako bi bilo, če bi hrano dobili enkrat na dan, in še to v primeru, če bi imeli srečo? Na takšne stvari niti ne pomislimo. Zdi se nam samoumevno, da imamo vsak dan različno hrano, vsak dan različno umetnino. Če mama slučajno pripravi špinačo, se usajamo, da tega že ne bomo jedli, da izgleda kot bruhanje. Kako se počuti mama? Ne glede na to, kaj je pripravila, se je potrudila. Za takšen obrok, kot ga je pripravila, bi otroci, ki stradajo, dali vse. Mi pa prekržamo roke in se izpod čela nanjo zadiramo, naj nam naredi palačinke. Ljudje smo postali izbirčni. In to v manj kot pol stoletja! Pred nekaj desetletji so naše babice in dedki občudovali, kako se kruh peče v peči, bili navdušeni, če so lahko dobili suhe hruške. Potica? To je bilo sploh pravo razkošje. Danes otrok, ko vidi potico, zaviha nos in reče: »Ali so to mogoče rozine?« Kako se je to zgodilo? Kako lahko starši to dopustijo? Ali kdo kdaj pogleda vedra z ostanki šolske malice? Kuharice

jih skoraj ne dohajajo prazniti. Zelenjavni namaz? Fuuuuj! Mlečni kuskus? Kaj je to?! In kako nekateri odvržejo »neužitno« hrano? Za to obstaja novo ime – hladnokrven met. Ljudje imamo različne okuse, kar je razumljivo. A vendar ... Koliko hrane vržemo stran? Otroci v Afriki in drugih revnejših predelih sveta, zadnje čase tudi v Sloveniji, nimajo hrane, stradajo. Plače, če so, so vse nižje. Starši komaj plačujejo vse potrebno. Nekateri od tistih, ki imajo možnost jesti uravnoteženo malico v šoli, pa raje z njo zamašijo straniščno školjko. Nekateri otroci so srečni, če na dan dobijo pest riža. Pri nas? Riž? In to brez omake?! Pa kaj je z vami? Nesprejemljivo! Si predstavljate, da bi otroci, ki imajo dovolj hrane, zamenjali s tistimi, ki je nimajo? Polovica tistih, ki se večino dni preobjedajo, bi podlegla. Kaj se bo zgodilo s hrano, če bomo z njo še naprej tako počeli? Enkrat je bo tako kot vseh ostalih stvari zmanjkalo. Potem se bomo topli po glavi, ker nismo prej razmišljali. Ker smo jo preprosto povedano metali stran. Vendar takrat ... takrat bo prepozno. Ali ni bolje, da zdaj naredili nekaj glede tega? Ali ne bi bilo to odlično za vse?

Devetošolka
Slika: Milena Žohar

FOLKLORA

V domu za ostarele

Decembra smo se folkloristi in otroški pevski zbor iz MŠ Laško odpravili v Vilo Šmohor. Tam smo obiskali ostarele in jih razveselili pred prazniki. Podarili smo jim tudi skromno darilo (obesek) in jih nasmejali. V šolo smo se vrnili z dobrim občutkom, saj smo vedeli, da smo naredili nekaj lepega.

Brigita Kovač

ONIS

Snežinka Potepinka

V nedeljo, 22. decembra 2013, smo učenci iz oddelka z nižjim izobrazbenim standardom OŠ Primoža Trubarja Laško nastopili na prireditvi Laško združuje dobre želje, ki jo je organiziralo društvo Sožitje. Predstavili smo se z igro Snežinka Potepinka. Predstavo smo ponovili tudi v Domu starejših Thermane Laško.

*Učenci oddelka z nižjim izobrazbenim standardom
in učiteljici Romana Pohar in Lidiya Podmenik*

KULTURNI DAN

Slovenski kulturni praznik

Kot vsako leto bomo tudi letos februarja v šoli proslavili kulturni dan, ki je posvečen velikemu slovenskemu pesniku Francetu Prešernu. Je prvi Slovenec, ki se je po kakovosti svojih pesmi lahko kosal z ostalimi evropskimi pesniki.

Življenjska pot pesnika, ki je bil vse življenje nesrečno zaljubljen v Primičevo Julijo – ki jo omenja v Povodnem možu in drugih pesmih, posvetil pa ji je tudi Sonetni venec – je bila polna preizkušenj. Umrlo mu je veliko prijateljev, kot pesnik pa v času svojega življenja ni bil priznan, saj so mu velikokrat zavrnilo kakšno pesem. Imel je lastnost, da je vsa svoja čustva prenesel v pesmi. Na primer ko je bil jezen na urednika, ki ni želel objaviti njegove pesmi. Takrat je napisal sonet Apel in čevljar. V njem opisuje, naj človek o zadevi, na katero se ne spozna, raje molči.

Njegova pesem Zdravljica je bila objavljena šele nekaj let pred njegovo smrtjo. Tudi delo odvetnika je dobil le zadnjih nekaj let njegovega življenja. Zaradi številnih zavrnitev in nesrečnega ljubezenskega življenja (sreče ni našel niti pri Ani Jelovšek, ki mu je rodila otroke) se je Prešeren

vdajal alkoholu in postajal vse bolj ravnodušen. Ana je tudi vse bolj pritiskala, naj se vendar poroči z njo, a ni hotel. Vse to je močno vplivalo na njegovo življenje. Umrlo je mlad, in sicer star komaj 49 let.

Obstaja kar nekaj anekdot iz njegove mladosti. Za bralce Kratkočasnika smo izbrskali naslednjo. Prešeren je bil s prijateljema Matijo Čopom in Miho Kastelicem na Savici, kjer so občudovali lepote slapa. Čop in Kastelic sta se malo pozabavala in mu rekla, naj zloži kakšno pesem na temo Savice, saj je tudi Vodnika očarala (vedela sta, da je Vodnik Prešernov njegov vzornik). Prešeren, ki je z lahkoto takoj skoval nekaj rim, ni vedel, da sta se le pošalila. Zato jima je obljubil, da bo napisal resno delo o Savici. In tako je nastal ep Krst pri Savici.

*Nataša Grešak
Risbi: Eva Kodrin in Sara Sakić*

PODALJŠANO BIVANJE

Prvošolci v deželi Balalaj

Poznate deželo Balalaj? Če ste odrasli in ne poznate glasbenice Mire Voglar, zagotovo ne. A zelo dobro jo poznajo otroci, saj njene pesmice živijo v vrtcih in prvih razredih osnovne šole.

Pesmice, ki vzbujajo domišljijo zaradi zanimivih zvočnih in nenavadnih besed. Pesmica Potovanje v deželo Balalaj je bila tokrat motivacija za pogovor o tem, kakšen svet si otroci želijo. Otrokom sem zaupala, da je v deželi Balalaj vse mogoče. Čisto vse! Kako je začelo vreti v

malih, prvošolskih glavicah ... Besede o njihovih čarobnih svetovih se niso nič zatikale. Zelo smo se zabavali v pogovoru in prepričana sem, da se boste pri prebiranju naslednjih vrstic tudi vi.

Lidija Jakopič in učenci OPB 1. razreda MŠ Laško

V deželi Balalaj

- **Luka Pavčnik:** V moji deželi bi bil ves čas sneg. Cel dan bi se igral, sankal in postavljajl snežake. In še to: drevesa bi bila iz piškotov.
- **Tia Božič:** V moji deželi bi živele same srnice in srnjački.
- **Vid Jakopič:** V moji deželi bi bil jaz glavni župan – župan vseh držav. Imel bi ognjenega ptiča – zmaja, ki bi lahko bruhal ogenj.
- **Janja Verdel:** V moji deželi bi živela nočna vila s čarobno palico in nočni samorog.
- **Matija Zupan:** V moji deželi bi samo tlesknil s prsti in bi se vse želje uresničile. Na primer tlesk s prsti in bi bil na igrišču ... ali v bazenu ... ali bi prišla mama, da bi lahko šel domov iz šole.
- **Miha Zupan:** V moji deželi bi živeli medvedi, preoblečeni v klovne. Imeli bi parado. Tam bi živel tudi zmaj, ki bruha bonbone.
- **Eva Bezgovšek:** V moji deželi bi bilo polno rožic, samorogov in vil.
- **Gal Jazbinšek:** V moji deželi bi živeli dinozavri. Veliko časa bi bile nogometne tekme in turnirji.
- **Špela Ojsteršek:** V moji deželi bi živela sama dekleta, prijateljice ... no, mogoče kakšen fant – samo tisti, ki bi si ga zaželele. In če bi si zaželele poroko (če bi se slučajno zaljubile), bi samo plosknile. Imele bi tudi svetleče konje in polno trgovin – trgovino z ličili, oblekami ... Tudi vreme bi bilo po želji: na enem koncu mesta sonce, na drugem sneg – vreme po želji za različne ljudi. Samo misel, na primer rada bi imela novo frizuro, bi bila potrebna za uresničitev želje. Jaz pa bi bila seveda šefica.
- **Maja Voga:** V moji deželi bi samo plosknili in bi lahko šli na primer na bazen. Imela bi bogastvo – polno denarja, šminke, dinozavra oziroma pravega letečega zmaja, ki bruha vino, in čarovnico, ki bi mi čarala.
- **Tija Trupej:** V moji deželi bi rasle same štiriperesne deteljice. Saj veste, zakaj, kajne!?
- **Ana Cvibošek:** V moji deželi bi živeli samo konji in samorogi.
- **Jan Gosak:** V moji deželi bi bil jaz kralj. Pomagal bi mi čudežni zmaj – če bi bil v nevarnosti. Z mano bi živeli tudi moji prijatelji: Luka, Vid, Gal, Tilen in Filip. Delali bi karkoli bi si zaželeli – predvsem bi se igrali na snegu.
- **Blaž Klinar:** V moji deželi bi bile ves čas košarkaške tekme. Vsi bi igrali košarko – tudi učiteljice in ravnateljica ter živali. Vsak dan bi bila v moji deželi dobra večerja: špinača, meso, makaroni, pice in lignji. V moji deželi bi živeli gepardi, levi in še druge živali. Jaz bi imel krila, da bi lahko letel. Če bi bil v nevarnosti, bi me rešil čudežni ptič. Filip Uratarič
- **Gal Gunzek:** V moji deželi bi zgradil velik grad – do vesolja. Večkrat bi imeli sneženje ali pa sonce ves dan.
- **Tilen Deželak:** V moji deželi bi imel čudežno piščalko in polno živali, ki bi me ubogale – na primer če bi zapiskal, bi sedle.
- **Urška Ojsteršek:** V moji deželi bi živeli kraljične in samorogi. Ves čas bi cvetele rožice.
- **Nina Ferlič:** V moji deželi bi živelo polno konj, ki bi jih lahko ves čas jahala.

INVALIDI

Nagrajenki akcije delovnih invalidov

Letos smo pri likovnem krožku ustvarjali tudi na temo invalidov. Vsak je narisal eno risbo.

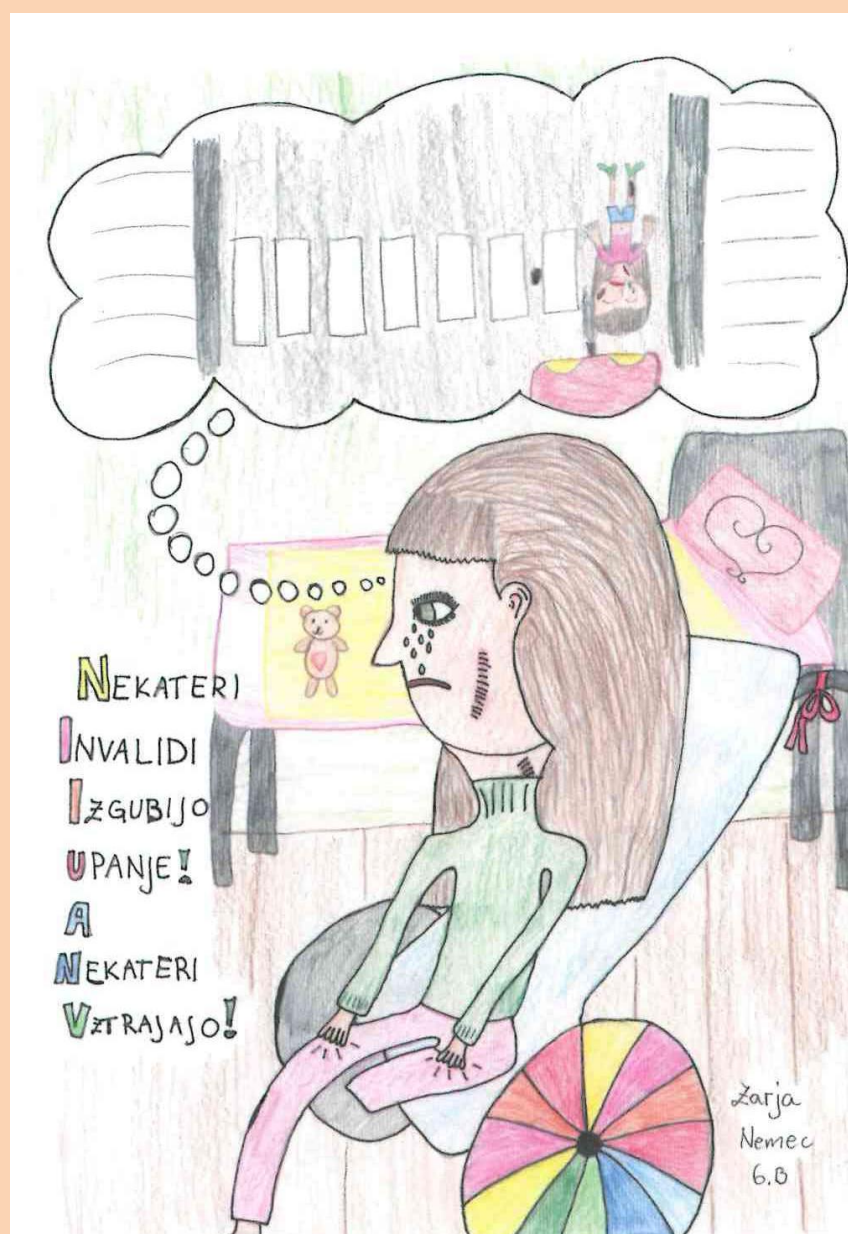
Potem je učiteljica Anita Drnovšek vse izdelke poslala na natečaj, ki ga je organizirala Zveza delovnih invalidov Slovenije. Po določenem času smo dobili rezultate. Za objavo v zborniku sva bili

iz naše šole izbrani Alina Brižič in jaz. Za nagrado sva dobili knjigo in zbornik z vsemi izbranimi prispevki. Dobili sva tudi priznanje oziroma zahvalo.

Zarja Nemec

Alina Brižič

Zarja Nemec

PŠ VRH

Cofkasti Vrh

Verjetno se še vsi spomnite cofkov iz volne. Na Vrhju nismo izjema. Ni boljšega kot vzeti klobčič volne, kartonast obroč za model in ščepec spretnosti ... Tako nastane pisan cofek.

Cofki v nastajanju

Potrebujemo model (obroč iz kartona). Nanj navijamo volno, dokler ne nastane takšen pisan volnen »morski ježek«.

S škarjami previdno prerežemo po sredini obroča in sredino zavežemo z vrvico. Odstranimo model. Pisan cofek je končan.

Še ena »pozicijska fotka« našega

Ambroža ☺

Simona Sirk

EVROPSKA VAS

Letos spoznavamo Luksemburg

Evropska vas je projekt, ki spodbuja medkulturno razumevanje, strpnost, solidarnost, spoznavanje drugih narodov in držav v EU ter hkrati spodbuja zavedanje lastne kulture in identitete.

Učenci po vsej Sloveniji v tem projektu spoznavajo vse pridružene članice EU, njihovo kulturo, kulinariko, običaje oziroma navade, glasbo, nošo, posebnosti, zastave, grbe in preučujejo način življenja.

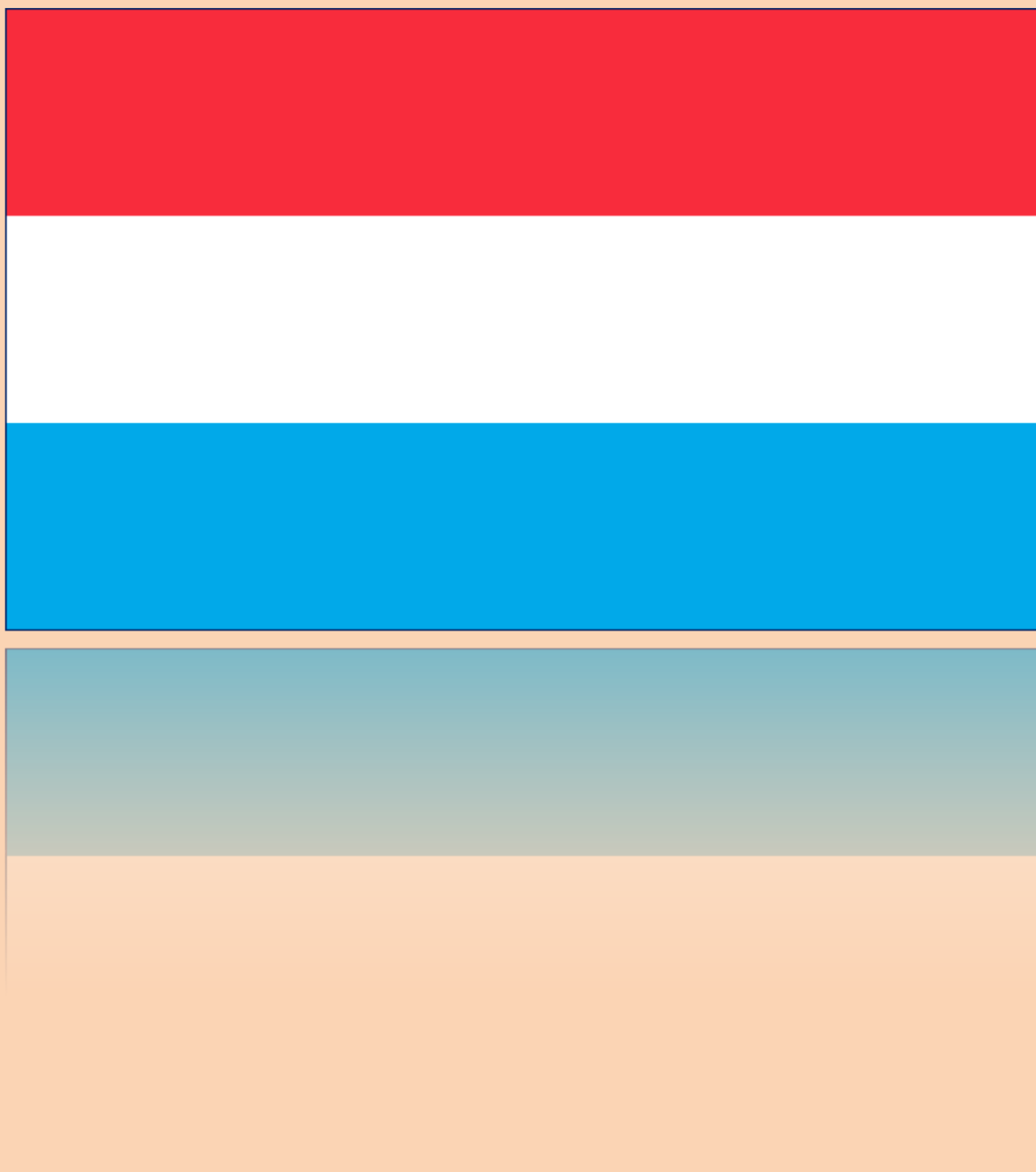
Pri projektu lahko sodelujejo vsi učenci, ki so radovedni in ustvarjalni. Vse, kar nastaja celo šolsko leto pri pouku in drugih dejavnostih, bodo učenci pokazali na zaključni prireditvi, ki bo v Celju, 9. maja 2014. Dejavnosti že potekajo. Učenci pod vodstvom mentorjev izdelujejo makete gradov, pripravljajo plesne in pevske točke, izdelujejo plakate, sestavljanke, zastavice, napise ... Prav vsak lahko prispeva svoj delež k skupinskem projektu, vsak po svojih sposobnostih.

Osrednjo temo v šolskem letu 2013/14 predstavlja deseta obletnica priključitve Slovenije EU. Naša šola je izbrala državo Luksemburg. S sodelovanjem vseh naših šol bomo zgradili vas, ki bo povezovala vse države v EU.

Mentorica projekta v naših šolah je učiteljica Otilija Dremel: »Moja naloga je, da kot koordinatorka podajam informacije, podatke in predloge ostalim mentorjem naše šole in skrbim, da imajo učitelji mentorji zagotovljen material, ki ga potrebujejo za izdelavo različnih izdelkov. Na koncu bom pripravila tudi poročilo o delu.«

Vsako leto je na dan šole v avli šole razstava, kjer so razstavljeni vsi izdelki, ki nastanejo v šolskem letu na temo Evropske vasi.

Otilija Dremel in Neža Ferlič

GLE DAMO NAZAJ

Pošta некоč in danes

Pred tridesetimi leti so ljudje pošiljali pisma prijateljem v oddaljene kraje, bližnje pa so klicali po telefonu. V tujino so klicali manj, saj so bili mednarodni klici zelo dragi. Prepričevali so jih, da so zaradi tega domači klici cenejši. Tudi telefoni, ki so bili bolj ali manj »fiksni«, so bili »neumne« analogne naprave, na katerih dolgo niti tega ni mogli videti, kdo kliče. Le zazvonili so.

A časi so se spremenili. Kdaj ste zadnjič napisali pismo? Razglednico? To sploh še znamo? Pisanje pisem je bilo некоč prevladujoč način komunikacije, pošiljanje razglednic pa nekaj, kar so ljudje pričakovali, ko je nekdo odšel na letni dopust. Nič se niso razburjali, če je razglednica prispela dolgo po tistem, ko so se že vrnili z dopusta.

Telefonske govorilnice

Kaj pa telefoni? Mobilnih telefonov še ni bilo, bile pa so telefonske govorilnice. Mlajšim se nam niti sanja ne, kaj je to. Umazane kabine, poleti prevroče in zatohle, pozimi premrzle, na javnih mestih, trgih večjih mest ali v poštnih poslovalnicah, pred njimi pa vrsta ljudi, ki je čakala, da opravi svoj klic. Pred tridesetimi leti so morali v govorilnice celo metati kovance, šele veliko pozneje je takrat edini operater uvedel telefonske kartice. Telefon doma je bil druga zgodba. Nacionalni operater ni imel konkurence, zato je omrežje gradil, kot ga pač je, in veliko ljudi doma ni imelo telefona, ker »ni bilo prostih kapacitet«. Teh ni bilo, dokler niso ljudje preko prijateljev navezali stika s pravim človekom, mu stisnili v roko »jurja mark« in potem je bilo čez noč vse mogoče.

»Dvojčki«

V vaških naseljih pa »jurja« ni bilo dovolj. Tam je bilo treba poleg tega še »brigadirsko« (brezplačno) pljuniti v roke in skopati jarke, jame in ostale zadeve, potrebne za to, da so prišli gospodje iz takratnega PTT (pošta, telegraf, telefon) in vse skupaj priključili. In še ena cvetka. Zaradi omejenih kapacitet so imeli nekateri v blokovskih naseljih »dvojčka«. To je v praksi pomenilo, da so sicer imeli svojo telefonsko številko, »linijo« pa so si delili s sosedom. Ko je eden telefoniral, drugi ni mogel in obratno. Zaradi dobrososedskih odnosov zato niso predolgo »viseli« na telefonu, čeprav je bilo to takrat

relativno poceni. Kljub vsemu so se uspeli vedno dogovoriti za zmenek ali zabavo s prijatelji. Brez mobilnega telefona in Facebooka.

Elektronska pošta

Elektronska pošta je v tistih časih, torej pred tridesetimi leti, že obstajala, vendar večina zanjo ni vedela. Poznali so jo v izobraževalnih ustanovah, predvsem na univerzah, v nekaterih podjetjih, ki so imela dovolj denarja za svoj »veliki« računalnik. Običajni ljudje pa so jo spoznali in dokaj hitro tudi sprejeli šele po osamosvojitvi Slovenije, ko je tudi internet počasi začel prodirati k nam. Pred tem so mala zasebna podjetja, ki so nastala takoj, ko jih je sistem dovolil, na veliko kupovala telefakse – aparate, ki so pošiljali in sprejemali dokumente preko telefonske linije. Poleg tega so si novopečeni podjetniki s prvo večjo vsoto zasluženega denarja poleg dobrega avtomobila privoščili tudi prve analogne mobilne telefone (NMT), ki so bili tako veliki, da so bili primerni kvečjemu za vgradnjo v avtomobil.

Mobilna telefonija

Večina ljudi se je z mobilno telefonijo seznanila šele leta 1996, ko je Mobitel komercialno »zagnal« svoje omrežje GSM. Klici v njem so bili na začetku nesramno dragi, kar se je spremenilo šele po liberalizaciji trga in prihodu alternativnih mobilnih operaterjev. GSM je vseboval eno komunikacijsko možnost, od katere na začetku nihče ni veliko pričakoval, danes pa je postala najbolj uporabljena oblika mobilne komunikacije, predvsem med mladimi. Kratka ali SMS-sporočila.

Poceni in hitro

S stališča današnjega sveta, čeprav gre le za kratkih petnajst let, je omenjeno pravzaprav zelo smešno. Svet je danes veliko bolj povezan, zaradi tega pa je postal tudi manjši. Na voljo imamo

veliko komunikacijskih orodij in kanalov, izbiramo in spreminjamo jih lahko po mili volji, veliko pa jih tudi nič ne stane. To nam omogoča, da smo v stalnem stiku s prijatelji in z družino, ne glede na to, kje je kdo. Lahko tudi na čisto drugem koncu sveta. To nam daje občutek večje pristnosti komunikacije.

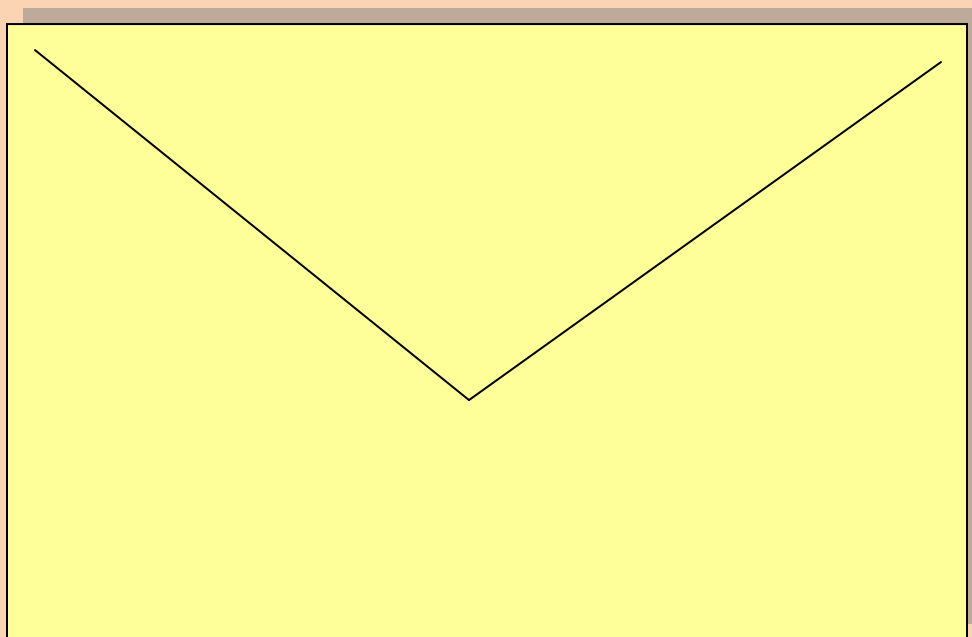
Kakovostnejše življenje?

Pri tem se seveda postavlja bistveno vprašanje, ali je življenje zaradi vseh teh možnosti kakovostnejše. Da in tudi ne. Pisma so zahtevala premislek o vsebini pisanja in hkrati napor, da so bila pravočasno odposlana. Kupljena ali doma narejena voščilnica za rojstni dan je pomenila, da se je pošiljatelj res potrudil. Zdaj pa imamo recimo SMS-voščila, ki so lahko zelo neosebna in poslana le zato, ker je Facebook javil, kdo vse od prijateljev ima rojstni dan. Meja med pristnostjo

in robotskim pošiljanjem sporočil, inflacijo nepristnih sporočil, je zato zelo tanka. Mladi tudi vse manj uporabljajo e-pošto. Sistemi neposrednega sporočanja so jim bližji, saj lahko preko njih sočasno komunicirajo z več prijatelji.

Pošta je, kot vemo, tip linearne komunikacije, kjer gre za komunikacijo eden na enega ali eden na več. Nikoli pa za skupinsko komuniciranje po enem samem kanalu, kar sistemi IM dopuščajo. Zato ti nudijo bolj naraven način komunikacije. Kratka sporočila pa so enostavnejša od pošte, da ne govorimo o boljši razpoložljivosti, saj imamo vsi, torej tudi mladi, telefone ves čas pri sebi. Integracija takojšnjega sporočanja, sporočilnega sistema, neodvisnega od nosilca, ter sporočil SMS v okolje družabnih mrež, kjer se uporabniki lahko pogovarjajo v realnem času, pa nas mlade še dodatno odvrača od elektronske pošte.

Neja Lapornik

PŠ VRH

Vrh se sprašuje: »Ali bo zima ali pomlad?«

Nestrpno smo čakali sneg. Želeli smo že enkrat obleči zimske kombinezone in se s smučmi ali sankami spustiti po hribu navzdol.

Četudi smo prepeli veliko zimskih pesmi, naredili Eskime, snežake, snežinke, jaslice ... Ampak nekako nas sneg ni in ni uslišal. Začeli smo že resno premišljevati, če bi zimsko okensko

dekoracijo zamenjali kar s pomladno. Prvo triletje je že začelo ustvarjati pridih pomladi. Ustvarilo je pomladne slike. Nekaj vam jih tudi predstavljamo.

Čas je bil primeren za zimo, toda o njej ni bilo ne duha ne sluha.

Morda bodo snežinke priklicale jaslice iz mavca?

Ali pa je zimo pospravila Muca Copatarica?

Ah, dajmo potem ustvarjati kaj pomladnega.

*Na primer ...
ptičke s črtnim izražanjem ...*

Gloria

Lea

Kaja

Nataša

... slikanje sebe v pomladi.

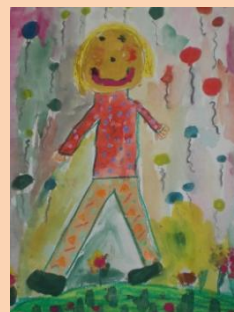
Simon

Gloria

Kaja

Lea

P. S. Ko smo že začeli ustvarjati na temo pomladnega vzdušja, pa nas je presenetil sneg. ☺
Kako smo in še bomo uživali na snegu, pa vam bomo predstavili v naslednji številki.

Simona Sirk

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Na Golteh

Šentrupert in ...

»Mi imamo se fajn, če vam prav je al' ne; nam važno je le, da imamo se fajn ...« so mi učenci petega razreda iz Šentruperta zapeli v telefonsko slušalko, ko smo se slišali.

Naslednji dan sem se odpeljala na Golte, da bi se prepričala. Smučišča urejena, bivanje v hotelu udobno, prijetno opremljene sobe s televizorjem, z balkonom in s kopalnico očarajo in velika restavracija z raznovrstno in okusno hrano dobro nasiti. Ob sprehodu po hotelu so nastale spodnje

fotografije. Učenci pa so samo za Kratkočasnik zapisali: »Mi, peti razred iz Šentruperta, se imamo v hotelu Golte super. Čez dan smučamo in se učimo, zvečer se zabavamo, jemo sladkarije – imamo pižama party. A tudi komaj čakamo, da se vrnemo domov.«

Dragica Uršej

... Vrh nad Laškim

Vsi vemo, da letos ni kaj prida snega. Otroci smo zato še bolj razočarani, saj ga obožujemo. Toda ni vse tako črno za tiste, ki smo letos v petem razredu. Učenci se namreč vsako leto z učitelji odpravijo na smučanje za pet dni. In tako je bilo tudi letos.

Tako smo se na Vrh nad Laškim veselili 13. Januarja, saj je bilo takrat predvideno smučanje za nas in še nekatere druge šole. Ko je končno prišel dan odhoda, smo bili veseli, a hkrati žalostni, da bomo tako dolgo zdoma. Avtobus nas je pobral pred šolo Debro ob 8. uri. Peljal nas je v Mozirje. Od tam smo šli z veliko gondolo do hotela Golte. Tam smo najprej odšli v sobe. Ko smo izpraznili kovčke, smo se oblekli za smučanje.

Smučišče je bilo tik ob hotelu. Tako da nam ni bilo treba peščiti daleč. Po približno polurnem smučanju smo imeli kosilo. Sledil je enourni počitek. Ko smo se razgledali po sobah je spet sledilo smučanje. Proti koncu dneva smo imeli pouk. Izvedeli smo, kako bo potekal običajen dan na Golteh. Urnik se nam je sprva zdel prenatrpan, a kaj kmalu smo spoznali, da ni tako hudo.

Po tem dnevu smo bili izčrpani, saj smo bili skoraj ves čas na nogah. Naslednji dan je bil zelo slab, saj je deževalo, zato nismo smučali. Sicer pa so dnevi potekali po urniku. Bilo je zelo zanimivo. A za vse nas je bila zimska šola v naravi dobra izkušnja.

Doroteja Berložnik

MŠ LAŠKO

Lovec na obisku

*Lisička je prav zvita zver,
pod skalco ima svoj kvartir ...
... a lovec pa na s'kalc sedi,
nabito puško v rok' drži ...*

Takole pravi slovenska ljudska pesmica, če pa je res, nam je povedal lovec, ki smo ga povabili v goste. Gospod Peter Cestnik se je prijazno odzval našemu vabilu in nas obiskal.

Učenci 1.a- in 1.b- razreda MŠ Laško smo srečanje začeli s petjem, lovec pa nas je seznanil s svojim delom. Opisal je lovsko opremo, izvedeli smo, kaj je delo lovcev, kako skrbijo za živali pozimi in za bolne živali. Predstavil nam je lovski krst in nas seznanil s tem, da se morajo tudi lovci izobraževati. S sabo je prinesel nekaj lovskih pripomočkov, da smo si jih ogledali in nekatere preizkusili.

Na koncu je gospod Peter prijazno odgovoril še na nekaj vprašanj.

Prijetna urica je hitro minila, za obisk smo se mu zahvalili in obljubili, da bomo tudi mi poskrbeli za ptičke pozimi, v gozdu pa spoštovali gozdna pravila.

Učenci in učiteljice Petra Velikonja, Lojzka Kapel, Ivica Kumberger in Karolina Teršek

PROTEUSOVO TEKMOVANJE

Velik uspeh učencev na državnem tekmovanju iz biologije

Z učenci OŠ Primoža Trubarja Laško se že vrsto let zelo uspešno udeležujemo tekmovanj iz znanja biologije na najvišji ravni. Organizira ga Prirodoslovno društvo Slovenije. Vsako leto razpiše temo tekmovanja, izmenoma s področje botanike in zoologije.

Tekmujejo lahko učenci osmih in devetih razredov. K tekmovanju povabim učence, ki si želijo več znanja, kot ga nudi redno šolsko delo, in so pripravljeni žrtvovati veliko prostega časa. Kljub temu motivacija ni težava, saj se osnovne ravni tekmovanja udeleži vsako leto več kot petdeset učencev.

Bronasto Proteusovo priznanje osvojijo učenci, ki zberejo 70 odstotkov ali več od vseh možnih točk. Letos je bilo takšnih učencev rekordno število, kar 19. Vstopnico za državno tekmovanje pa pridobijo tisti, ki

dosežejo najmanj 80 odstotkov ali več od vseh možnih točk.

To je letos uspelo devetim učencem. Tekmovanje je bilo decembra v OŠ Antona Aškerca v Velenju.

Udeležili so se ga Ana Blatnik – 9.aL, Aljaž Grejan – 9.bL, Katjuša Tratar – 8.bD, Larisa Knap – 9.bL, Matjaž Cepuš – 9.bL, Mitja Dergan – 9.aL, Saša Klezin – 9.bL, Tina Kramar – 9.bL, Petra Maček – 9.bL.

Letošnja tema je bila zelo zanimiva: Kače Slovenije. Predelati je bilo treba ogromno strokovnega gradiva. Za uspeh na državnem tekmovanju pa ni dovolj le faktografsko znanje, učenci morajo pokazati razumevanje snovi, povezovanje podatkov, sklepanje, predvidevanje in iskanje novih rešitev. Našim učencem je uspelo več kot odlično.

Vsi, ki so se udeležili državnega tekmovanja, si zaslužijo pohvalo. Ne samo da so redno prihajali na priprave, včasih tudi dvakrat tedensko, seveda izven rednega pouka, ampak so se tudi doma vestno pripravljali. Čeprav smo že takoj po tekmovanju vedeli, da bodo rezultati dobri, smo vseeno težko pričakovani uradne rezultate, ki so nas zelo razveselili. Dosegli smo izjemen uspeh, saj smo osvojili kar **dve zlati in štiri srebrna Proteusova priznanja. Zlato Proteusovo priznanje sta prejeli** Larisa Knap – 9.bL in Ana Blatnik – 9.aL. **Srebrno Proteusovo priznanje pa so osvojili** Aljaž Grejan – 9.bL, Mitja Dergan – 9.aL, Saša Klezin – 9.bL, Tina Kramar – 9.bL.

Pohvale veljajo tudi Katjuši Tratar PŠ Debro, ki se je edina od osmošolcev uvrstila na državno tekmovanje, Petri Maček in Matjažu Cepušu OŠ Laško, ker so prav tako pokazali veliko znanja.

Majda Podbevšek

Vtisi dobitnikov Proteusovih priznanj

Ana Blatnik: Ko se izkaže, da imaš možnost tekmovati na takšni stopnji, misliš, da si lahko le vesel, ker si zraven, a hitro se prikrađe občutek želje po uspehu, ki te dodatno motivira za delo. Sledijo priprave, zaradi katerih sanjaš o kačah še vsaj teden po tekmovanju. Ko pa je prišla zadnja noč pred tekmovanjem, sploh nisem spala – a ne, da so bile spet krive kače. Na splošno se jih vsak ustraši, ne glede na to, do kolikšne mere jih pozna, ko pa vidiš na tekmovalni poli množico notranjih organov, ki jih moraš prepoznati in so ključnega pomena pri želji po poplačanem trudu, je strah še večji. Ta se še poveča, ko

rešiš naloge in se zazreš v učitelje, ki mrzlično pregledujejo izbor vprašanj in ugotavljajo, kako težka so bila. A izkazalo se je, da nisem imela razloga za skrb. Zlato je bilo rezervirano tudi zame.

Larisa Knap: Zelo sem bila vesela, ko sem izvedela, da sem se uvrstila na državno tekmovanje. Učenje se mi je zdelo zanimivo, saj sem o kačah izvedela veliko novih stvari. Na dan tekmovanja sem se zbudila precej živčna, saj sem hotela biti dovolj uspešna za vsaj srebrno priznanje. Po tekmovanju sem imela mešane občutke, saj so bile pri nekaterih vprašanjih velike pasti. Teden kasneje, ko smo izvedeli rezultate, pa sem bila presrečna, saj sem imela dovolj točk za zlato priznanje.

Aljaž Grejan: Ko smo rešili naloge, sem imel mešane občutke. Vedel sem, da bo šlo za las. Izkazalo se je, da je to res. Osvojil sem srebrno priznanje, kar seveda ni slabo. A kaj, ko mi je zmanjkalo le pol točke do zlatega priznanja. Na listi z rezultati sem se tako znašel na prvem mestu za dobitniki zlatih priznanj. Bil sem zelo jezen in razočaran.

Tina Kramar: Skozi šivankino uho sem se uvrstila na državno tekmovanje, saj se imela za las dovolj točk. Ko smo se začeli pripravljati na višjo raven tekmovanja, se mi marsikdaj ni najbolj ljubilo poslušati o kačah, a se je izplačalo. Na dan tekmovanja so me spreletavala različna čustva – veselje, da sem zraven, strah, zaskrbljenost ... Pred tekmovanjem je napetost še narasla in ko sem pred sabo zagledala tekmovalno polo, mi je odleglo. Ko pa je tistih mučnih devetdeset minut minilo, sem bila vesela, da je vsega konec, obenem pa zgrožena nad zahtevnostjo nalog. A uspelo mi je, ponosna sem na srebrno Proteusovo priznanje.

Saša Klezin: Že uvrstitev na državno tekmovanje je odličen uspeh. V priprave smo vložili veliko truda in časa. Tema tekmovanja se mi je zdela zelo zanimiva. Večina ljudi se kač boji, razlog za to pa je predvsem nepoznavanje teh živali. Tekmovalci smo jih dobro spoznali, kar dokazuje tudi veliko učencev naše šole na državnem tekmovanju. Tam sta bila naše delo in trud mentorice gospe Majde Podbevšek poplačana z odličnimi dosežki. Razveselila sem se srebrnega Proteusovega priznanja. Menim, da mi bo pridobljeno znanje koristilo v življenju. Vsekakor pa se mi kače zdaj zdijo manj strašne in bolj zanimive.

ODBOJKA

Uspeh ne medobčinskem turnirju

Kot je že v navadi, je tudi letos naša šola sodelovala na medobčinskem turnirju iz odbojke, kjer se pomerijo učenci treh šol: OŠ Laško, PŠ Debro in OŠ Rimske Toplice.

Turnir je bil 4. januarja v Osnovni šoli Antona Aškerca Rimske Toplice. Udeležili smo se ga sedem učencev in tri učenke devetega razreda ter štiri učenke osmega razreda osnovne šole Laško.

V Rimske Toplice nismo peljali svojih navijačev, a so zato za nas navijali tekmovalci debrske šole in pokazali, da sta pomembna dobra volja in sodelovanje, ne pa zmaga. Obe šoli sta bili dobri nasprotnici in njune ekipe so se borile pošteno, ampak na koncu je lahko zmagovalec le eden. Tako sta se odlično izkazali ekipi naše šole, saj so dekleta in fantje osvojili naslov občinskih prvakov in se uvrstili na regijsko tekmovanje. Drugo mesto so zasedli učenci PŠ Debro, tretji so bili tekmovalci iz Rimskih Toplic.

Saša Klezin, foto Eva Ferlič

FOTKA MESECA

Spomin

Matija Podbreznik se je v prostem času ob novoletnih praznikih pozabaval s prazničnimi prizori in posnel celo vrsto zelo zanimivih in tudi lepih fotografij.

Za to ni porabil veliko sredstev niti mu ni bilo treba od doma. Dovolj sta bili manjša smrečica in ročna svetilka. Počakal je na temo in po svojem okusu osvetljeval smrečico. Tako je ujel tudi znano praznično vzdušje.

S tem je dokazal, kako pametna in ustvarjalna igračka je lahko fotoaparati, za katerega sploh ni potrebno, da je drag. Z njim v roki začneš drugače opazovati svet okrog sebe, fotografiraš in si s tem veliko bolj zapomniš prizore in dogodke, z dobrimi slikami popestriš stene stanovanja ...

Andrej Gobec

FILMSKI KOTIČEK

Dostavljalec

Dandanes je zaradi vsesplošne krize vedno več ljudi, ki v življenju ne najdejo smisla. Takšen e tudi David, ki že več let živi suhoparno. Dela v očetovi mesariji in za restavracijo dostavlja hrano ter se iz dneva v dan spodbuja, da bi zasnubil dolgoletno partnerico. A globoko v sebi je dobrega srca in s svojo simpatičnostjo na zanimiv način očara vsakega, ki si vzame čas in ga dobro spozna.

A je tudi nezrel, ne zna se osredotočiti, pestijo ga dolgovi in nujno potrebuje kakšen življenjski cilj. Ko izve, da je biološki oče 533 otrok (pred dvajsetimi leti je namreč anonimno daroval v kliniki za neplodnost), od katerih jih je 142 vložilo

tožbo z zahtevo, da izvejo, kdo je njihov oče, se vse spremeni. David se odloči, da bo storil, kar je prav, in vsaj enkrat v življenju odgovarjal za svoja dejanja.

Izvedeti hoče čim več o svojih odkritih potomcih; izsledi jih in jih ves čas skrbno opazuje. Povsem nepričakovano se čustveno naveže na to mladino

in prvič v življenju spozna, kaj pomeni postaviti dobrobit nekoga drugega pred lastne koristi.

Režiser in scenarist Ken Scott in Vince Vaughn v vlogi Davida sta ustvarila edinstven film. Je nova in posodobljena različica kanadske komedije v francoščini Starbuck. Zamisel za posodobljeno različico je dal Martin Petit, ki je hotel napisati komedijo o očetu z mnogimi otroki.

Največji dokaz, da to ni le klasična, brezsmiselna komedija, je, da se v njej skriva nauk. Vince je namreč zapisal, da ima vsak svojo skrito plat. Pa naj bo dobra ali slaba, je človek presenečen, ko jo odkrije, in spremenjen za vedno, ko ji da priložnost.

Ana Blatnik

Foto: www.celje.planet-tus.si

KNJIŽNA PREDLOGA

Dež

Knjiga govori o prijateljstvu, ljubezni, strpnosti in drugačnosti. Ravno zaradi tega sporočila, da moramo biti strpni drug do drugega, prijazni, mi je najbolj všeč. Vsi smo enakopravni, ne glede na barvo kože.

Anabela je plašna, a prijazna deklica. Doma ima težave z mamo, ki ima dobre, a tudi zelo slabe dneve. Lejla je pogumno in odločno dekle. Velikokrat gre v sosednjo zapuščeno hišo. Tam spozna Anabelo. Postaneta najboljši prijateljici. Nato se v to hišo preseli neka družina. Črnka

Flora iz te družine hoče postati prijateljica z Lejlo in Anabelo. Flora ima brata Kita, ki se zaljubi v Lejlo. Vse se zaplete, ko Anabela umre v nesreči.

Lejla doživlja to smrt čisto drugače od Flore. Konec je srečen.

Avtorica je polna idej, kako lahko pri knjigi malo zajokaš, premisliš o njenih besedah ali si vesel. Ta knjiga te pritegne, da se znova in znova poglobiš v njene besede, ki imajo zelo veliko resnice. Nestrpnost in preziranje se pojavljata na vsakem vogalom. Nejka Omahen pa je to v knjigi Dež še bolj poudarila. Knjiga ni zapletena, ampak bralcu dolgo ostane v spominu.

Špela Štor

Foto: www.simos.si

Bela kot mleko, rdeča kot kri

Leo je običajen šestnajstletnik, ki ga zanimajo povsem običajne stvari – motorji in nogomet. Obiskuje klasično gimnazijo, kjer dobijo novega profesorja za filozofijo, ki se ne ravna le po učnem načrtu, ampak dijakom pove tudi marsikaj o življenju.

Potem Leo spozna Betrice. Njegovo življenje se popolnoma spremeni in ob njej začuti ljubezen, trpljenje ... Ona postane njegovo življenje. Potem mu pove, da ima levkemijo in da umira. Leove sanje se sesujejo kakor Betricino telo, ki je zanj

vrhunec lepote, a počasi umira ... A Leo kljub temu spozna, da je življenje vredno, da ga živiš, saj vidi, da je v Betrice kljub krhkemu telesu vera v življenje in s tem moč. Potem Betrice umre.

Leo uresničiitev sanj najde v Silviji. Prav Betrice mu je povedala, da mu zažarijo oči, kadar govori o njej! In imela je prav. Gre za zgodbo o življenju in smrti, ljubezni in trpljenju, prijateljstvu in odraščanju. Predvsem pa o sanjah in o tem, kako jih doseči.

Tisti, ki smo knjigo prebrali, se strinjamo, da bralce nauči iskati sanje in iti naprej. Preberite jo. Ne bo vas pustila ravnodušnih, ampak bo spremenila vaš pogled na svet. Je na vrhu seznama mojih najljubših knjig. Ko jo boste vzeli v roke (in na koncu le stežka odložili), boste razumeli, zakaj.

Manica Slapšak

Foto: www.bukla.si

BRIHTNE GLAVCE

Bliža se praznik zaljubljenih

Tudi v tokratni številki smo za vas pripravili kviz. Če boste pravilno odgovorili na vprašanja, boste na koncu dobili geslo, ki nam ga lahko pošljete na e-naslov radio@oslasko.si.

1. Kakšno je starinsko ime za februar?

A Sušec.

B Svečan.

C Mali traven.

2. Kje bodo letos zimske olimpijske igre?

J V Helsinkih.

K V Planici.

L V Sočiju.

3. Česa pri svojem delu ne potrebuje cvetličar?

G Škarij.

H Zalivalke.

I Injekcije.

4. Glavno mesto Francije je ...

V ... Praga.

Z ... Dunaj.

Ž ... Pariz.

5. Nadaljuj pregovor: Lepa beseda ...

A ... lepo mesto najde.

B ... ne pade daleč od drevesa.

C ... ima kratke noge.

6. Na katerem slovenskem jezeru je majhen otok s cerkvijo?

R Na Bohinjskem jezeru.

S Na Blejskem jezeru.

Š Na Cerkniskem jezeru.

7. Za igranje baseballa potrebujemo ...

E ... lesen kij.

F ... koš.

G ... smuči.

8. Iz koliko zlogov je beseda pomaranča?

O Iz petih.

P Iz štirih.

R Iz dveh.

9. Katero je tretje največje mesto v Sloveniji?

R Celje.

S Murska Sobota.

Š Laško.

10. Kaj je gramofon?

U Drugo ime za tehtnico.

V Vrsta telefona.

Z Naprava za poslušanje glasbe.

11. Katera žival vali jajca?

O Veverica.

M Zajec.

N Noj.

12. Katero drevo je značilno za tropske otoke?

J Hrast.

K Palma.

L Bukev.

13. Pepelka je imela ...

H ... tri sestre.

I ... brata.

J ... dve polsestri.

14. Katera od naštetih besed ima več pomenov?

U Koš.

V Nogomet.

Z Stolpnica.

15. Kam gremo, če se nam pokvari avto?

A K zdravniku.

B K frizerju.

C K avtomehaniku.

16. Kdo naj bi po ljudski pripovedki spal pod Peco?

U Trnuljčica.

V Kralj Matjaž.

Z Lipko.

GESLO:

1.	2.	3.	4.	5.

6.	7.

VALENTINOVO,

8.	9.	5.	10.	11.	3.	12.

10.	5.	2.	13.	14.	1.	2.	13.	7.	11.	15.	7.	16.

Saša Klezin

Sudoku

	7		1	8	9			
4	1		6					3
8			3	4				
		6		1	2	8		
1	8						2	5
		5	7	9		6		
				7	3			1
7					4		6	8
			9	6	1		7	

Larisa Knap

KRATKOČASNIKOVA VICOTEKA

Ivica vpraša prijatelja: »Kaj je glavna vloga propelerja pri letalu?«

Prijatelj odgovori: »Hladi pilota! Če ne verjameš, ga zaustavi, in boš videla, kako se bo začel potiti!«

»Mama me je okarala zaradi nečesa, česar sploh nisem naredil!«

»In to je?« vpraša oče.
»Domača naloga!« se razjoče Janez.

»No, Janezek, povej mi rešitev naslednje naloge. Tvoj oče gre peš iz Ljubljane proti Mariboru s hitrostjo 3 km/h. Tvoj stric gre eno uro pozneje iz Maribora proti Ljubljani s hitrostjo 5 km/h. Kje se srečata?«

Janezek modro odgovori: »V prvi gostilni!«

Kaj je sprenevedanje?
Odgovor: če porineš taščo po stopnicah in jo vprašaš, zakaj tako hitro teče.

»Moj sin je pa pisatelj.«

»Kaj pa piše?«

»Marsikaj. Vse, kar napiše, ljudje prebavijo.«

»Potem pa zagotovo piše kriminalne romane.«

»Ne, jedilnike.«

Gracia Voglar